

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

15. DUBNA 2018

Z obsahu:

O kněžské blízkosti Bohu i lidem

Z homilie Svatého otce
Františka při mši svaté
na Zelený čtvrtek se
svěcením olejů, bazilika
sv. Petra v Římě
- strana 2 -

O modlitbě hříšníka, který se nechce odvrátit od hříchu

Sv. Jan Maria Vianney
- strana 4 -

Svatá Anežka z Montepulciana Libor Rösner - strana 8 -

Byl zahájen proces blahořečení biskupa Josefa Hloucha - strana 9 -

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (2) Saverio Gaeta - strana 10 -

Týden modliteb za duchovní povolání - strana 11 -

Jedna Bohem omilostněná rodina - strana 12 -

Byl zahájen beatifikační proces prof. ThDr. Josefa Hloucha (26. 3. 1902 – 10. 6. 1972)

O kněžské blízkosti Bohu i lidem

Z homilie Svatého otce Františka při mši svaté na Zelený čtvrtek se svěcením olejů,
bazilika sv. Petra v Římě, 29. 3. 2018

Drazí bratři, kněží římské diecéze a dalších diecézí světa! Když jsem četl dnešní liturgické texty, vybavovala se mi s naléhavostí pasáž z Deuteronomia: „Kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je nám nablízku Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme?“ (Dt 4,7) Boží přiblížení... a naše apoštolské přiblížení.

V textu proroka Izaiáše rozjímáme o Božím vyslanci, který byl uprostřed svého lidu poslán a pomazán, aby byl nablízku chudým, nemocným, vězněným... a Duch, který je nad Ním, ho cestou vede a provádí.

V žalmu 89 vidíme, jak doprovod Boha, který krále Davida již od jeho mládí držel a posiloval svým ramenem, dostává nyní ve stáří jméno věrnost. Blížkost dostává s postupujícím časem jméno věrnost.

Apokalypsa nám přibližuje Toho, který je *Erchomenos*, tedy Pán osobně, který stále přichází. Narážka na skutečnost, že Ho spatří i „ti, kdo ho probodli“ (Zj 1,7), dává tušit, že rány vzkříšeného Pána jsou viditelné stále, že nám Pán neustále vychází v ústrety, chceme-li se stát bližními tělu všech trpících, zejména dětí.

V ústředním obrazu dnešního evangelia rozjímáme Pána očima jeho krajanů,

kteří na Něho „upřeně hleděli“ (Lk 4,20). Ježíš vstal, aby předčítal v nazaretské synagoze. Byl Mu dán svitek proroka Izaiáše. Rozvinul jej, až narazil na pasáž o Božím poslu a četl nahlas: „Duch Páně je nade mnou [...], proto mě pomazal, poslal mě...“ (Iz 61,1) A čtení zakončil stanovením takovéto provokativní blízkosti: „Dnes se naplnilo toto Písmo.“ (Lk 4,21)

Ježíš najde příslušnou pasáž a předčítá s kompetencí učitele. Mohl by být dokonalým učitelem Zákona, ale chtěl být „evangelizátorem“, pouličním kazatelem,

Pokračování na str. 7

Svatá Anežka z Montepulciana (str. 8–9) učila pokoře slovem i příkladem nejen své sestry, ale učí i nás, novodobé katolické křesťany, na něž je hlavně skrze různá média vyvíjen tlak, a proto se snižuje jejich schopnost správného rozlišování. A tak se může snadno zamotat i náš život do osidel hříchu a stěží hledáme cestu ven, pokud ji ještě vůbec hledáme...

Snad jsme ještě plni velikonočního nadšení z radostné zvěsti o Ježíšově zmrtvýchvstání a toto nadšení v nás vzbuzuje pocit, že když jsme uvěřili a přijali skutečnost Ježíšova konečného vítězství nad smrtí a hříchem, nemusíme se již tolik ohlížet na svůj hřích. Ovšem byla by to velká mýlka, kdybychom se stávali před Boha jako ti, kdo už definitivně zvítězili a hřích v nich není! Je třeba ono velikonoční Boží vítězství uchopit s pokorou a stále mít na paměti, že náš soukromý boj ještě nekončí – konec nás čeká až v okamžiku naší smrti. Pak teprve nám Bůh vyjeví, jaký boj jsme bojovali a jakého výsledku dosáhli.

A tak nás už možná tolik nepřekvapí tvrdost slov svatého faráře arského směřujících v jednom z jeho kázání vůči hříšníkům, kteří se nechtějí odvrátit od svého hříchu. (str. 4–7) Hovoří o falešnosti jejich modlitby a vyzdvihuje naopak opravdové-

Editorial

ho křesťana, jenž se chová při modlitbě pokorně, protože vidí z jedné strany velikost Boží a z druhé strany svoji vlastní nedokonalost. A co víc, srdce takového křesťana je plné zármutku, že svým hříchem urazil tak dobrého a milosrdného Boha; zároveň si však uvědomuje, že tentýž Bůh ho chce povznést do své přítomnosti. Ve světle Ježíšova utrpení a zmrtvýchvstání se jeví takový postoj jako jediný logicky možný, a ať už někdo chce, nebo ne, účast na Ježíšově vítězství si musí každý člověk vybojovat zde na zemi sám osobně, i když ve spolupráci s Boží milostí. Jinak řečeno: Kdo chce vstoupit do království Boha Otce, musí napnout i své vlastní síly, aby Boží milost mohla toto vítězství v jeho duši způsobit. To je svoboda, po které tak všichni toužíme a kterou již možná ani nejsme schopni správně pochopit, jelikož filosofie svobody v současném světě má naprosto odlišnou podobu. A pro koho by byla Vianneyova slova nepřijatelná, nechť se podívá, co nám říká v dnešním druhém čtení apoštol Jan – paralely jsou zřejmé...

Kde je hřích, tam je třeba odpuštění, a toho, jak víme, můžeme dosáhnout do-

konalou lítostí a dle Ježíšova ustanovení skrze svátost pokání. K tomu je však potřeba i svatých Božích služebníků, kteří milost Božího odpuštění zprostředkovávají. Proto je pro každého z nás velkou výzvou nastávající Týden modliteb za duchovní povolání. (str. 11) Je to jedinečná příležitost, jak spojit své modlitební úsilí za správnou volbu životního povolání těch, kdo se právě rozhodují. Jistě jsou mezi nimi také ti, které si Bůh volá do své služby, aby mu zasvětili celý svůj život – netýká se však jen kněžské služby, ale i jiných způsobů zasvěceného života. Prosme, aby tito lidé Boha nenechali čekat a aby byli až do konce svého života dobrými a věrnými nástroji Boží Prozřetelnosti. A modleme se i za dobré křesťanské rodiny, z kterých duchovní povolání nejčastěji vycházejí, jak to spatřujeme kupříkladu v rodině Dechampsových. (str. 12–13) Neboť, jak praví svatý apoštol Pavel: „Zbožnost je potřebná ke všemu, neboť je příslibem života, jak přítomného, tak i budoucího.“ (1 Tim 4,8) Avšak zbožnost ryzí, jak o ní kázal svatý farář arský. O tu upřímně prosme ve spojení s Tou, která je z lidí Bohu nejbližší, s Pannou Marií.

Daniel Dehner

Na chrámové nádvoří se sbíhají lidé. Zpráva o zázračném uzdravení, kterým Petr a Jan místo almužny obdarovali chromého žebráka⁽¹⁾, se rychle šíří. Připoj se k tomu zástupu a vyslechni vysvětlující slova apoštola Petra. To Boží Syn projevil svou dobrotivost, tentýž *Svatý a Spravedlivý*, který za svého života uzdravil tolik nemocných, a přece se ho Židé zřekli, ačkoliv se Pilát rozhodl, že ho propustí.

Tato Petrova výtka se však netýká jen Židů. Je určena i tobě. To, o čem je zde řeč, je podstatou každého hříchu. Kdykoliv hřešíš, je to obměna toho, co se událo na Pilátově dvoře. Pokus se domyslet, v čem spočívá hrůza a zvrácenost hříchu: posíláš na smrt *Vůdce života a pro vraha žádáš milost*. Každý hřích je zavržením Boha, který je dárce života, a upřednostněním Vraha, který je *lhářem od počátku*⁽²⁾. Není to ta nejabsurdnější záměna, která odmítá Boha, jehož milosrdenství je tak bezmezné, že ani největší lidská zloba nemůže zvrátit jeho božský plán? Vždyť právě z toho, co lidé svým činem na Kalvárii způsobili, vytryskl pramen milosti pro jejich záchranu!

Jak je možné, že dochází k tak úděsné konfrontaci, při které stojí proti sobě na jedné straně zvrácenost a zloba hříchu a na druhé straně láska a dobrota Pomazaného, který musel trpět? Petr má pro to jedno vysvětlení: *Udělalí jste to z nevědomosti*. Ne každá nevědomost však může být omluvou. Existuje nevědomost, která je sama o sobě vážným proviněním: je to záměna, při které člověk upřednostňuje „svou pravdu“ před skutečnou pravdou, se kterou přichází Pán. Zamysli se nad tím, zda netrpíš nevědomostí, která pramení z tvé jistoty, že si vystačíš s tím, co sám znáš a víš. Chceš-li z dnešního setkání s Ježíšem odejít proměněn, pros jej nejdříve, aby ti dal poznat záludnost takové nevědomosti. Není totiž nikoho jiného, kdo by mohl otrástit tvou sebejistotou, která ti brání poznat doopravdy Pána. Můžeš se o tom právě přesvědčit ve Večeřadle.

Je už večer velikého *prvního dne* a učedníci stále přebývají *za zavřenými dveřmi*. Vytvářejí si lidské bezpečí podle svého.

Z čeho pramení jejich strach? Ještě dříve než zavřeli dveře před Židy, zavřeli svou mysl a své srdce před poznáním pravdy.

Už když k nim Pán promlouval před svým utrpením, na nic se neptali, domnívali se, že pochopili, co je třeba, a vnímali Ježíšova slova sotva na půl ucha. A nyní, protože dávají přednost jen vlastnímu přesvědčení, nechťejí uvěřit těm, kterým se mezitím dostalo milosti zjevení a daru poznání. Dnes přišli svědkové, kteří Ježíše viděli živého: ženy od hrobu, Petr, dva učedníci, kteří ho poznali při lámání chleba.

Ale schovaní učedníci jejich svědectví neberou vážně. Proč jim nevěří? Museli by od základu změnit své dosavadní názory, ale k tomu nemají odvalu, protože se v nich příliš zabydleli. Ale k čemu je taková lidská sebejistota, když v rozhodujících okamžicích evidentně a opakovaně selhává? Ve čtvrtek v noci při prvním Ježíšově pokoření skončila zbabělým útekem a nyní, když stanou tváří v tvář živému a oslavenému Spasiteli, místo radosti upadnou do strachu: nejsou schopni Ho poznat a *myslí si, že vidí ducha*. Pouč se z toho, v čem spočívá nebezpečí nevědomosti, která ohrožuje i tebe.

Tím, že spoléháš nadmíru na své jistoty a přesvědčení, že věříš jen svým představám, nejsi připraven přijmout Pána tak, jak se chce k tobě přiblížit. Dokud čteš Písmo a nasloucháš jeho slovu s vnitřním postojem, který si vybírá jen to, co vyhovuje tvému smýšlení a potvrzuje tvé přesvědčení a tvá přání, nezabýváš se ve skutečnosti ani Písmem, ani Pánem, ale jen sebou a svým sebezalíbením. Dokonce i tvoje bohopocta se může nakonec zvrátit jen v domnělou, když spíše než pokornou úctou k Bohu je vedena sebeuspokojením ze zbožných úkonů a forem, ve kterých jsi našel zalíbení. Je mnoho těch, kteří se domnívají, že se obrátili tím, že poznali Ježíše, ale ve skutečnosti si jen přizpůsobili jeho obraz svým vlastním představám.

Abys mohl poznat Pána, musíš také poznat sebe. Uznat do všech důsledků, že se tu setkává nekonečná všemohoucí moudrost a láska s tvoji hříšnou nevědomostí, nicotou a slabostí. Obrátit se zna-

Poznat Pána

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Tedy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 3,13-15.17-19

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho propustí. Vy však jste se zřekli Svatého a Spravedlivého, a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, (bratři), že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. obraťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny.“

2. čtení - 1 Jan 2,1-5a

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhřeší-li však někdo, máme přimluve u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováváme jeho přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho“, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

Dokončení na str. 4

mená opustit nezdravou a zaslepující důvěru v sebe a svou sebejistotu, abys byl schopen bezmezné otevřenosti a důvěry v Pána. Ten, kdo se zcela odevzdá Ježíši, nemusí se bát nedůvěry v sebe samého. Neboj se ani toho, jestliže ti Ježíš ukáže, že celý tvůj dosavadní život byl poznamenán sebeklamem, a vyměň ho za nový začátek v pravdě svého Pána, *aby byla v tobě Boží láska přivedena k dokonalosti. Až budeš opravdu znát Ježíše, nebude ti těžké zachovávat žádné jeho přikázání.*

Mnoho lidí říká: „Kdo nám ukáže dobro?“ Pane, ukaž mi svou jasnou tvář.⁽³⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Sk 3,1-10; ⁽²⁾ Jan 8,44; ⁽³⁾ srov. Ž 4,7

O modlitbě hříšníka, který se nechce odvrátit od hříchu

Když sestoupil z hory, šly za ním velké zástupy. Tu k němu přistoupil malomocný, padl před ním na zem a řekl: „Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ (Mt 8,1-2)

Když čtu tato slova, představuji si slavný svátek, při kterém jdou zástupy lidí do kostela a přicházejí k Ježíši Kristu, který dnes sestupuje už ne z hory, ale z nebe na naše oltáře. Víra nás učí, že Kristus Pán je Králem uprostřed svého lidu, Otec obklopený dětmi, Lékař nemocných. Jedni tomuto Bohu, kterého nebe a země nemůže pojmout, vzdávají hold čistým svědomím jako Pánu svých srdcí. Vede je láska, neboť chtějí sloužit Bohu děkováním a oslavovat jeho velikost – vědí též dobře, že milosrdný Bůh je zahrne různými milostmi a nepropustí je ze své blízkosti s prázdnými rukama. Jsou i lidé, kteří před tímto nevýslovně čistým a svatým Bohem stojí zatížení hříchy, ale vidí nešťastný stav, v němž se nalézají, a cítí odpor ke svému dosavadnímu životu, přiznávají svou vinu, přibližují se ke Kristu s velkou důvěrou, vrhají se k nohám nejlepšího Otce a přednášejí mu oběť zkroutěného a pokorného srdce. Pro ně, ještě než vyjdou z kostela, je už otevřeno nebe a peklo se uzamyká.

A je tady ještě třetí typ lidí. Jsou to hříšníci, kteří ve svých nepravostech spí, kteří se nesnaží o to, aby se zbavili svých hříchů, a přesto se přicházejí modlit. Ne-

budu mluvit o těch, kteří přicházejí na pobožnosti se srdcem čistým a milým Bohu – ty pouze povzbudím k vytrvalosti. Zkroušení hříšníci ať zdvojnásobí své modlitby, slzy i pokání a určitě najdou odpuštění. (srov. Ž 51,19) Získají si přízeň Boží a právo na nebe. Já ale naproti tomu budu dnes mluvit o hříšnících, kteří žijí jen navenek, protože už dávno duchovně zemřeli. Modlitba takového hříšníka – hříšníka, který se nechce napravit – je podle Ducha Svatého nechutná v očích Pána (srov. Př 28,9); je směšnou činností plnou rozporů a klamu – je znevažováním Boha. Poslouchejte mě chvíli a sami se o tom dostatečně přesvědčíte.

I.

Nebudu se dlouho pozastavovat nad tím, jaké podmínky musí splňovat modlitba, aby se líbila Bohu a přinášela duši užitek. Nebudu mnoho mluvit na téma její síly. Připomenu pouze, že modlitba je sladkou rozmluvou duše s Bohem – naším Tvůrcem, Pánem a posledním cílem. Modlitba je obcováním nebe se zemí. My posíláme nebi naše modlitby a činy a nebe nám posílá milosti potřebné k našemu posvěcení. Modlitba pozvedá naši duši i srdce k nebi a učí nás pohrdat světem a jeho příjemnostmi. Modlitba uvádí Boha do nás, proniká až do nebeských výšin, vystupuje až k trůnu Ježíše Krista, odzbro-

juje spravedlnost jeho Otce, povzbuzuje ho k milosrdenství, otvírá poklady milosti, obohacuje toho, kdo se dobře modlí. Abychom se o tom přesvědčili, stačí otevřít knihy Starého či Nového zákona – učí nás, že Bůh nikdy neodmítne to, za co se modlíme správným způsobem.

Tam uvidíme 3 000 lidí; lidí, které se Bůh za jejich hřích rozhodl vyhladit z povrchu zemského. Tehdy Mojžíš padá před Pánem na kolena a prosí Ho o milosrdenství. Sotva začal svou modlitbu, rozhněvaný Pán změnil svůj výrok, slíbil lidu odpuštění, svou přízeň i péči. A dokázala to modlitba jediného člověka. (Ex 32,28-34) Pohledme na Jozua (srov. Joz 10), který touží úplně vyhubit nepřátele, a přitom se v té chvíli slunce už chýlí k západu. Padá tedy na kolena, modlí se k Pánu a pak rozkazuje slunci, aby se zastavilo – a slunce nebývalým zázrakem poslouchá jeho hlas! A znovu. Bůh posílá Jonáše do velkého města Ninive – hříšného města, o kterém Pán za trest rozhodl, že bude zničeno za 40 dní. Když zdejší obyvatelé slyší tuto zvěst, vrhají se všichni tváří k zemi a hledají záchranu v modlitbě. A Bůh odvolává svoje rozhodnutí a s dobrotou shlíží na zkroutěné obyvatele Ninive. (srov. Jon 1-4) Když se podíváme ještě jinam, spatříme proroka Eliáše, který prosí Boha, aby potrestal hříšný lid a nepouštěl proto na zemi déšť, a oblaka proroka poslechla. Rok a půl nepadla ani kapka deště, dokud Boha opět nepoprosil o smilování. (srov. 1 Král 17,1; 18,44)

Když od Starého zákona přejdeme k Novému, všimneme si, že modlitba neztrácí svou moc, ale pod vládou milosti se stává ještě účinnější. Pohledme na Magdalénu. Sotva se vrhla k nohám Spasitele, hned jí odpustil hříchy a vyhnal z ní sedm zlých duchů. (srov. Lk 7,47; 8,2) Petr zapřel svého Mistra a hledal pomoc v modlitbě – Spasitel na něj milosrdně shlédl a odpustil mu. (srov. Lk 22,61-62) Kdyby se zrádce Jidáš místo zoufání modlil, Pán by stejně i jemu odpustil hříchy. Opravdu – dobrá modlitba je tak silná, že i kdyby celé peklo, všechna stvoření nebeská i pozemská se domáhala msty, kdyby Bůh už měl spustit stavidla svého hněvu na hříšníka, to všechno mu přesto s úplnou jis-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Lk 24,35-48

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád

ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl.

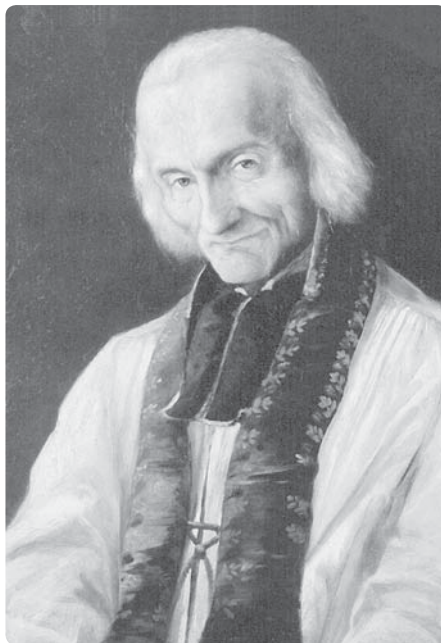
Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlášáno pokání, aby všem národům, počínajíc od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky.“

totou odpustí, když tento hříšník padne na kolena, vyzná své hříchy, začne milovat Boha a bude ho prosit o milosrdenství. Ježíš Kristus jasně přislíbil, že nám Bůh nic neodmítne, jestliže ho budeme prosit v jeho jménu. (srov. Jan 14,13-14) Jak je to pro křesťana sladké a potěšující, když slyší, že může dostat všechno, o co se bude modlit!

Zeptáte se mě nyní, jaká by měla být modlitba, aby měla u Boha takovou moc? Odpovím krátce – musí být ožívována živou vírou a zároveň silnou a neochvějnou nadějí, že pro zásluhy Ježíše Krista dostaneme to, za co se modlíme. A zároveň musí naši modlitbu provázet vroucí láska.

1) Při modlitbě musíme mít **živou víru**. Proč? Protože víra je základem a podstatou dobrých skutků – bez ní nemáme zásluhy pro život věčný. Při modlitbě musíme být hluboko pohrouženi do přítomnosti Boží – měli bychom se podobat nemocnému, který je stravován vysokou horečkou a kterému se zdá, že vidí, jak se dotýká nějakého předmětu, a nechce uvěřit, že to je klam a chorobný prelud. S takovou silnou vírou hledala Spasitele Marie Magdaléna – hledala Spasitele, ale v hrobě ho už nenalezla. A její mysl byla tak celkově protknutá Pánem, kterého hledala, že se Ježíš už nemohl déle ukrývat před jejím hledáním, ukázal se jí v postavě zahradníka a zeptal se jí, pro koho pláče a koho hledá. A ta svatá milovnice mu neřekla, že hledá Spasitele, ale zvolala: „Jestli jsi ho odnesl, tak mi řekni, kam jsi ho dal, a já si ho vezmu.“ (Jan 20,15) Její víra byla tak živá a vroucí, že i kdyby byl Ježíš snad v lůně svého Otce, přinutila by ho sestoupit na zem. Ať jde křesťan s takovou vírou před tvář Boží a nebude mu odepřena jeho prosba.

2) S vírou by měla být spojena **silná a neochvějná naděje**, že Bůh nám dá všechno, zač ho prosíme. Chcete to vidět na příkladu? Pohled'te tedy na kananejskou ženu (srov. Mt 15,21-28). Její modlitba byla oživena tak silnou vírou a nadějí, že nepřestala prosit a naléhat, dokud jí Kristus nevyslyšel. Nevěnovala pozornost tomu, že je odháněna, že zpočátku dokonce sám Ježíš nereagoval na její volání – padla na kolena a celá její modlitba byla tato slova: „Smiluj se nade mnou, Pane, Synu Davidův.“ A tehdy Ježíš řekl: „Ach, ženo, veliká je tvoje víra, ať se sta-

ne, jak si přeješ.“ A její dcera se té hodiny uzdravila. (Mt 15,28)

Taková víra a naděje přináší triumf a překonává všechny překážky stojící na cestě ke spáse. Pohled'te, co říká matka svému synu Simfóriánovi, když jde na mučednickou smrt: „Odvalu, synu. Ještě chvíli trpělivosti a tvojí odměnou bude nebe.“ Řekněte mi, bratři, zda tato svatá naděje nedržela mučedníky v čas utrpení a mučení? Svatý Vavřínek se radoval, když byl položen na rozpálený rošt. Svatý Vincenc se choval klidně i přesto, že jeho vnitřnosti trhali železnými háky. Kdo jim dával tu nadlidskou sílu ke snášení tak ukrutných utrpení? – Nebyla to naděje na odměny nebeské? Což nepomáhá tatáž naděje křesťanům překonat všechna pokušení d'ábla a roztržitosti v čase modlitby? Víra mu říká, že Bůh ho vidí. Naděje mu dává jistotu, že jednou dostane větší štěstí.

3) Modlitba křesťana má být oživena **láskou**, to znamená, že musí celým srdcem milovat dobrého Boha a ze všech sil nenávidět hřích. Když se hříšník modlí, musí opravdově litovat a toužit stále víc milovat Boha. Když sv. Augustin usedl do zahrady k modlitbě, vystavil se Boží přítomnosti a silně doufal, že se Bůh nad ním slituje, i když je hříšníkem. V modlitbě oplakával své dávné chyby, sliboval změnu svého života a miloval Pána Boha z celého srdce. (srov. *Vyznání*, kniha VIII, kap. VIII) Opravdu – není možné současně milovat Boha i hřích. Křesťan, který opravdu miluje Boha, má odpor k tomu,

co Bůh nenávidí. Z toho vyplývá, že modlitba hříšníka, který se nechce obrátit, nemá žádnou cenu.

II.

Modlitba takového hříšníka nesplňuje podmínky, o kterých jsem teď mluvil. Je tedy činností v jistém smyslu směšnou, plnou protirečení a klamu. Pohled'me na jeho modlitbu – podívejme se jenom na chvilku, protože často taková modlitba sotva začne, brzy skončí. Poslyšte, jak se chová člověk morálně slepý a hluchý v čase modlitby. Nepostupuje upřímně, když se žehná a vyslovuje jméno Nejsvětější Trojice. Mohli bychom mu v té chvíli říci: „Příteli, počkej chvilku. Začínáš svou modlitbu ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého a zapomináš na to, že před osmi dny jsi byl ve společnosti, ve které se tvrdilo, že smrtí všechno končí, čili – že to vychází nastejno – že není Bůh, peklo ani nebe. Jestliže tomu věříš, pak je tvoje modlitba jenom jalovým a pustým zabíjením času.“ Můžete říci, že se takové řeči pronášejí málokdy. Nezáleží na tom. Mimoto rozhodně tvrdím, že okolo tří čtvrtin těch, kteří jsou nyní zde v kostele, smazalo ve své duši obraz Nejsvětější Trojice a svými hříchy vyhnalo Boha ze svého srdce. Nejednen zatvrzelý hříšník říká v modlitbě: „Můj Bože, pevně věřím, že jsi zde přítomen.“ Příteli! Před Bohem drží svíce andělé, kteří se neodvažují k němu pozvednout oči a křídly si zaclánějí svou tvář, protože nemohou snést zář jeho majestátu. A ty, zatížený hříchy, si klekáš pouze na jedno koleno! A tak ta slova, která vycházejí z tvých úst – že věříš v přítomnost Boží –, jsou odporná. Jsi podobný opici, která napodobuje to, co vidí u jiných. Taková modlitba je obyčejnou hříčkou. Křesťan, který věří, pohroužen do hluboké přítomnosti Boží, se chová při modlitbě pokorně, protože vidí z jedné strany velikost Boží a z druhé svou vlastní nedokonalost. Bojí se, aby se neotevřela země a nesežehla ho ohněm. Jeho srdce je plné zármutku, že urazil tak dobrého a milosrdného Boha, a zároveň je plně přesvědčen, že tentýž Pán ho chce povznést do své přítomnosti. Naproti tomu hříšník, který se nechce změnit, má opačné smýšlení: Kostel je pro něj tanečním sálem či koncertní síní, ale ne domem Božím. O co

se zajímáte, když jdete na přátelské setkání? O lidi, které tam potkáte. Díváte se tedy svými zraky na všechny strany, prohlížíte stěny, dekorace, vítáte se se známými a rozmlouváte. Nechci zde už mluvit o špatných touhách a pohledech. Kéž by vaše myšlenky, když jste v domě Božím, byly aspoň lhostejné, a ne hříšné! Ale vy se při modlitbě rozhlížíte na všechny strany, vítáte příchozí, rozmlouváte s nimi, pozorujete, jak je kdo upravený, oblečení vzbuzuje vaši rozržitost a z toho se pro vaši duši rodí špatné myšlenky a zlé touhy. Neděje se tak dokonce při mši svaté?

Pojďme dále. V modlitbě Bohu někdy říkáte: „Vzdávám ti čest a poctu, miluji tě, Pane, z celého srdce.“ Mýlíš se, příteli. Ty nevelebiš Boha, ale pouze svého bůžka. Tvým bůžkem je ta mladá dívka, které dáváš srdce a kterou se bez přestání obírá tvoje mysl. – A tvým bohem je kdo, sestro? Není to ten mladík, kterému se snažíš líbit dokonce i v kostele – zde, kde bys měla oplakávat své hříchy a prosit za odpuštění? Během modlitby probíhají v hlavě člověka jeho oblíbené představy a on se jim pak klaní jako svému „Bohu“. Jednou se před tebou objeví obžerství a domáhá se od tebe poklony, protože přemýšlíš nad tím, co budeš jíst, až přijdeš domů. Jindy ovládá tvou duši bůžek marnosti, protože přemýšlíš nad tím, že by tě lidé měli chválit a oslavovat. Tehdy jako bys Bohu říkal: „Ustup z trůnu, udělej mi místo.“ Je to strašné, ale pravdivé! Kolikrát se chcete někomu líbit, tolikrát je vaším bůžkem pýcha a marnivost. Jindy se zase pánem a bohem vašeho srdce stává chamtivost nebo nečistota. Během mše svaté nebo v čase modlitby se vám vtírá závistivá myšlenka nebo chuť k pomstě. Jestliže milujete dobrého Boha víc než takovéto myšlenky, tak je rychle odrazíte, ale jestliže je od sebe neodeženete, pak tím ukazujete, že si víc ceníte takovýchto myšlenek než Boha, a že ony jsou hodny toho, aby kralovaly ve vašem srdci. Ponecháváte jim souhlas a dobrovolně se chováte tak, jako byste Bohu říkali: „Bože, odejdi z mé paměti, ať je pánem mých činů zlý duch.“

Vidíte tedy, že během modlitby nevzdáváte hold pravému Bohu, ale svým náklonostem a náruživostem. Můžete říci, že mluvím ostře. A já vám řeknu, že mám

rozum, protože jako zpovědník vás napomínám, abyste zanechali špatných zlovyků, hospod, tance, nečistých myšlenek, lakomství: nabízím vám za to milost Boží, rozhřešení, Boha ve svatém přijímání – co vy na to? Zanechte hříchu a upřímně se napravte. Kdyby se naše hlavní špatná náklonnost mohla ukázat našim očím – kdyby na sebe vzala tělesnou podobu – viděli bychom ji před sebou jako krvelačnou saň se sedmi hlavními hříchy.

1) Modlitba hříšníka nevychází z víry a naděje, které uprostřed nejstrašnějších mučení posilovaly mučedníky. Když se hříšník začne modlit, myslí na nebeské odměny? Má v té době v hlavě všechno, jenom ne Boha. Modlí se jenom ve spěchu, při oblékání nebo při práci. Jeho představivost je zaujata prací, a možná dokonce i nenávisť a mstou. Je zaplevelena nečistými myšlenkami. Ve chvíli modlitby křičí na děti a pracovníky.

2) Jediná naděje, kterou hříšník při modlitbě živí, je ta, že to rychle skončí. Kdyby se více soustředil na poslední věci člověka, kdyby se zahleděl na věčná dobra, nenaletěl by na našeptávání pekelného ducha. Opravdu – zatvrzelý hříšník cele ztratil víru. Je to ubohý člověk, kterému zlý duch zaslepil oči – odebral mu duchovní vhled a na tenké nitce ho drží nad strašnou propastí. Jeho rány jsou tak hluboké a nemoci tak zastaralé, že už ani sám si nedává šanci dostat se ze svého žalostného stavu. Připomíná vězně odsouzeného na smrt, který se vesele baví, i když už zanedlouho bude rozsudek vykonán. Když ho budete přesvědčovat, že už brzy zemře – tváří se tak, jako kdyby mu někdo přinášel veselou zprávu o tom, že ho čeká velké štěstí. Ó Bože, jak nešťastný je stav hříšníka!

Jestliže v sobě živí nějakou naději, pak je to naděje úplně zvířecí. Štěstí zvířete je založeno na jídle, pití a tělesných příjemnostech. S hříšníkem je to podobné – nezná jiné štěstí než toto. Chodí sice ještě na mši svatou a odříkává některé modlitby, ale nečiní to s úmyslem líbit se Pánu Bohu a spasit svoji duši, ale z obyčejného zvyku a rutiny, které získal už za mlada. Kdyby neděle byla jenom jednou za rok, nebo za deset let, on by se ukázal v kostele jenom jednou za rok nebo za deset let. Chodí do kostela pouze proto, že to dělají jiní. Proto může být naděje hříšníka

opravdu srovnána s nadějí zvířete, jehož štěstí je založeno na pozemském užívání. Jedná tak, jako by po smrti už nic nebylo, jako by se smrtí mělo všechno skončit. Zbytečně, milovaný Spasiteli, zbytečně jsi zemřel za takové hříšníky, kteří se nejednou snižují pod úroveň zvířat!

3) Už dříve jsem řekl, že modlitba dobrého křesťana musí být živena láskou k Bohu a nenávisť ke hříchu jako k největšímu zlu a také upřímnou touhou vyhýbat se hříchu a ničit ho na každém kroku. Tuto podmínku nesplňuje modlitba hříšníka, který hluboce nelituje toho, že urazil dobrého Boha a téměř bez přestávky ho křičuje ve svém srdci. Když vzbuzuje akt lítosti, podobá se tak lháři a obyčejnému bláznovi. Ať si mluví: „Bože, ty vidíš moje hříchy, ale pohlédni také na zkroušenost mého srdce!“ – Kde je tvůj žal, člověče? Jen se vychvaluješ, ale zkroušenost v sobě nemáš. Měli ji svatí poustevníci žijící v lese – lidé, kteří dnem i nocí oplakávali své hříchy. Kdybychom jednotlivě prohlédli každou modlitbu, kterou hříšník odříkává, našli bychom tam samý klam a faleš.

Čteme v evangeliu, že vojáci přivedli Ježíše do pretoria, sejmuli z něho šaty, dali mu na ramena šarlatový plášť, vtiskli na jeho skráně trnovou korunu, bili ho klacky po hlavě, políčkovali ho, plivali mu do tváře a výsměšně si před ním klekali na kolena. Může být větší urážka než tato? A právě tak postupuje hříšník, který nemá záměr se napravit. Ve svém srdci nově křičuje Krista, uráží ho, jakoby chtěl Spasiteli způsobit novou smrt – kdyby jen mohl ještě jednou zemřít. Jak dlouho tedy setrváváme v hříších, tak dlouho jako židé křičujeme Krista ve svých srdcích a jako žoldnéři výsměšně před ním klekáme a ničíme tím tak vnitřní podstatu modlitby.

Můžete říci: „Ale toto my nechceme, když začínáme modlitbu. Ať nás Bůh chrání před podobným blouzněním.“ Pěkná výmluva! Kdo hřeší, nechce ztratit milost, a přece ji ztrácí. Má díky tomu menší vinu? Zavržení, kteří se nyní škvaří v pekle, také nechťeli být zavrženi. Ale což jsou kvůli tomu méně vinni? Ne! Protože dobře věděli, že oním činem nebo slovem se dopouští smrtelného hříchu. Hříšník, který se modlí, nemá záměr zahrávat si s Bohem a přece si zahrává, když se nechce napravit a říká: „Můj Bože, miluji tě.“ Nemiluje Stvořitele, spíše

miluje hřích. Taková modlitba nemůže být skutkem zbožnosti. Je přetvárkou a falší, a přetvářka nemůže Bohu vzdávat čest. Je hanebným znevážením, jestliže máme v ústech jméno Ježíše Krista, a současně ho v srdci křížujeme...

Přiznejte tedy, že modlitba hříšníka je jen snůškou klamu a nechutnosti. Toto potvrzují slova Ducha Svatého: „Odvrací-li se někdo od slyšení Zákona, i jeho modlitba je ohavností.“ (Př 28,9) Bohužel, možná polovina těch, kteří mě poslouchají, patří mezi ony zaslepence! A přece zde tito lidé pokojně stojí a moje slova je

nudí, jako by se jich ani netýkala. Dábel je zaslepil, spoutal jejich srdce a změnil je v kámen. Ó drahý Bože! Do jak strašné propasti svádí člověka hřích!

Ale můžete říci: „Ten hříšník by se měl přestat modlit, když tolik uráží Boha.“ – Ale o to mi nešlo, když jsem dokazoval, že vaše modlitby ve stavu hříchu jsou klamem. Chtěl jsem pouze, abyste volali k Bohu: „Bože, já Tě nyní nemiluji, ale učiň, abych Tě miloval.“ Místo abyste říkali: „Bože, moc lituji, že jsem Tě zarmoutil“ – říkejme raději: „Bože, nepociťuji žal kvůli hříchu; uděl mi zkroušenost, kterou

tak moc potřebuji. Ať odložím zlost, ať se jí bojím. Ach, Bože, učiň, abych měl hřích ve věčné nenávisti, protože je to tvůj největší nepřítel – nepřítel, který byl původcem tvého utrpení a smrti na kříži, který připravil člověka o tvou milost a přízeň a vždy ho vzdaluje od Tebe.“ Učiň, Božský Spasiteli, aby naše modlitby vycházely se srdce, které Tě miluje a je svobodné od hříchu. Amen.

*Editor Marek Dunda: Tak kázal Vianney
Převzato z www.fatym.com
(Redakčně upraveno)*

O kněžské blízkosti Bohu i lidem ... - dokončení homilie Svatého otce ze str. 2

„poslem, který přináší radostnou zprávu“ (Iz 52,7). Kazatel je blízký.

Toto je velké Boží rozhodnutí: Pán se rozhodl být tím, kdo je blízký lidu. Třicet let skrytého života! Teprve potom začne kázat. Je to pedagogika vtělení, inkultura; nejenom ve vzdálených kulturách, nýbrž i ve vlastní farnosti, v nové kultuře mladých lidí...

Blízkost je víc než jméno zvláštní ctnosti. Je to postoj, který zahrnuje celého člověka, jeho způsob, jak navazovat vztahy, být sebou a zároveň pozorný vůči druhému. Když lidé o nějakém knězi řeknou, že jim je „blízký“, obvykle se tím zdůrazňuje dvojí. Za prvé, že je takový „stále“. (Opak zní „nikdy tady není“. Lidé přitom říkávají: „Já vím, otče, jste zaneprázdněn.“) A za druhé, že dovede nalézt slovo pro každého. „Mluví se všemi“, říkají lidé, „s velkými, malými, chudými, nevěřícími...“ Blízcí jsou takoví kněží, kteří mluví se všemi... Kněží ulice.

Jedním z těch, kteří se od Ježíše dobře naučili kázat na ulicích, byl Filip. Skutky říkají, že chodil z místa na místo a hlásal dobrou zvěst Slova v každém městě, které se z toho pak převelice radovalo. (srov. Sk 8,4–8) Filip byl jedním z těch, které Duch mohl kdykoli „unést“ a posílal hlásat evangelium z místa na místo. Byl schopný také křtít lidi dobré víry, jako byl komoří etiopské královny, a činit tak cestou kdekoli. (srov. Sk 8,5.36–40)

Přiblížení, draží bratři, je klíčem evangelizátora, protože je to výraz, kterým evangelium začíná (Pán jej používá k popisu království). Osvojili jsme si, že přiblížení

je klíčem milosrdenství, protože milosrdenství by neexistovalo, kdyby se ustavičně nesnažilo odstraňovat odstup podobně jako milosrdný Samaritán. Domnívám se však, že si potřebujeme lépe osvojit také skutečnost, že přiblížení je rovněž klíčem pravdy. Je možné eliminovat vzdálenosti pravdou? Ano, lze to. Pravda totiž není pouhá definice, která umožňuje pojmenovat situace či věci a držet si je v odstupu pomocí pojmů a logických úsudků. Není jenom to. Pravda je také věrnost (*emeth*), která nám dovoluje nazývat lidi jejich vlastními jmény ještě před jejich klasifikací či definováním jejich situace, jako to činí Pán. Existuje zde nepěkný zvyk – tzv. „kultura přídavného jména“. Říká se: „ten je takový, ten zase onaký“... Nikoli, je to dítě Boží. Možná má své chyby či ctnosti, ale na prvním místě je věrnost pravdy o člověku, nikoli přídavné jméno učiněné podstatou.

Je třeba se mít na pozoru a nepodlehnout pokušení falešných idolů některých abstraktních pravd. Jsou to pohodlné modly, které jsou na dosah ruky, propůjčují určitou prestiž a moc a je obtížné je rozpoznat. Tato „modla-pravda“ se přizpůsobuje, používá evangelních slov jako oděvu, ale nedovoluje jim, aby se dotkla srdce. A co je mnohem horší, odhání prosté lidi od hojivé blízkosti Ježíšova Slova a svátosti.

Obraťme se v této souvislosti k Marii, Matce kněží. Můžeme ji vzývat jako „Madonu blízkosti“: „Jako opravdová matka kráčí spolu s námi, spolu s námi bojuje a nepřetržitě nás zahrnuje blízkostí Boží lásky“ (*Evangelii gaudium*, 286), aby se nikdo necítil vyloučen. Naše Matka je na

blízku nejenom tím, že slouží „starostlivě“ (*tamt.*, 288), což je forma přiblížení, nýbrž také způsobem svého vyjadřování. V Káňě je to pohotovost a tón, kterým se obrací ke služebníkům: „Udělejte všechno, co vám řekne“ (Jan 2,5), a způsobí tak, že se tato slova stanou mateřským vzorcem každého církevního jazyka. Abychom je však řekli jako Ona, musíme se kromě prosby o milost také umět postavit tam, kde se dějí věci důležité a platné pro každé srdce, každou rodinu a každou kulturu. Pouze v této blízkosti je možné rozlišit, jaké víno chybí a které je to nejvyšší, jež chce darovat Pán. [...]

Kněz, který kráčí blízko svého lidu a s pastorační citlivostí (někdy vpředu, někdy uprostřed a někdy vzadu), je u lidí nejenom ve vysoké vážnosti, ale dokonce k němu pociťují něco zvláštního, něco, co dá pocítit pouze Ježíšova přítomnost. Rozpoznání naší blízkosti tedy není něco dodatečného. Jde v něm o to, zda bude Ježíš zpřítomněn v lidském životě, anebo zda zůstane na rovině idejí, uzavřen v tiskacích písmenech a vtělen nanejvýš v nějakém dobrém zvyku, který se pozvolna stane rutinou.

Draží bratři kněží, prosme Marii, „Madonu blízkosti“, ať nás sblíží mezi námi navzájem a ve chvíli, kdy našemu lidu říkáme „udělejte všechno, co vám řekne“, ať sjednotí náš tón, aby se v různostech našich názorů zpřítomnila mateřská blízkost té, která nás svým přítakáním navždy přiblížila k Ježíši.

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikán
(Redakčně upraveno)*

Svatá Anežka z Montepulciana

„Matko naše, slavná Anežko!“ zvolala v roce 1377 sv. Kateřina Sienská, když dorazila k Anežčinu hrobu. Byla jednou z jejich největších ctitelek a považovala ji za svůj vzor. Za vzor ji dávala i ostatním a o tři a půl století později tak ústy papeže Benedikta XIII. učinila i církev.

Anežka pocházela ze šlechtické rodiny Segniů, v níž se narodila před 750 lety, tj. v roce 1268, v toskánském Graccianu Vecchiu, ležícím poblíž Montepulciana. Podle legendy obklopilo v okamžiku narození sídlo Segniů jasné světlo. Jisté však je, že světlo zářilo uvnitř obydlí Segniů – světlo v podobě žité víry. Přesto však bylo pro rodiče Lorenza a Marii překvapením, když jim šestiletá Anežka oznámila, že by ráda vstoupila do kláštera.

Samozřejmě to vzhledem k Anežčinu útlému věku zamítli, ale za tři roky k tomu již byli svolní. Nepřesvědčila je ani tak zbožnost malého děvčátka, jež ze všeho nejvíc milovalo modlitbu, jako spíše neobvyklá událost.

Jednoho dne se Lorenzo Segni vydal do nedalekého Montepulciana a vzal svou devítiletou dcerku s sebou. V jednu chvíli na ně zničehonic zaútočilo obrovské hejno krkavců, letících od nedaleké vyvýšeniny, na níž se nacházel nevěstinec. Šlo o prazvláštní jev, nikdo předtím o něčem podobném nikdy neslyšel. Rodiče si to vložili jako útok d'ábelských tvorů, sama Anežka v ataku opeřenců nahlas četla znamení – stalo se tak proto, že jí rodiče nechtějí povolit stát se řeholnicí.

Po této příhodě už vyšli jejimu žádání vstříc a splnili tak Anežce její doslova dětský sen. V devíti letech vstoupila k sestram řídícím se řeholí sv. Augustina a sídlícím v Montepulcianu, zvaným „del Sacco“ (název dostaly podle hábitu ušitého z látky připomínající pytlovinu, sacco = italsky *pytel*).

Taktéž za zdmi kláštera pěstovala Anežka ctnosti, které jí provázely od okamžiku, kdy začala brát rozum. Když jen mohla, zaklekla k modlitbě. Jinak si poctivě plnila své povinnosti, vždy s vlídnou tváří a myslí, s nakažlivou radostí provázející každou její službu, každý její úkon. Krásně jí též příkladná pokora a poslušnost, dosti vzácné u tak mladičké dívky. To se dá říct i o nezvykle velké Anežčině

rozvážnosti. Vyzářovalo z ní něco, co nešlo postihnout slovy, a projevovalo se to i zvláštními úkazy – například byla „přistižena“ při levitaci, když se vznesla ke kříži, aby jej mohla políbit.

Po čase přišla chvíle, kdy abatyše kláštera montepulcianských „pytlových“ sester řešila žádost měšťanů z Procena ohledně zřízení kláštera v jejich městě, aby je sestry „povzbuzovaly příkladem svatého života a aby jim pomáhaly zbožnými modlitbami a přímlovami u Boha“. Takovému prosbě nešlo nevyhovět, pověřila tudíž jednu ze starších sester – Markétu, aby se daného úkolu zhostila. Markéta požádala o jediné: aby si s sebou mohla vzít i Anežku. To byl problém, starší sestry považovaly Anežčinu přítomnost za požehnání pro klášter a bylo jim proti mysli jen tak lehce se tohoto živého důkazu Boží přízně vzdávat. Nakonec matka představená s těžkým srdcem souhlasila a Markéta s Anežkou mohly vyrazit.

To už měla Anežka za sebou věčné sliby a se svou starší spolusestrou přibýly do Procena, kde s několika čekatelkami otevřely nový klášter. Jeho abatyši se ale nestala starší Markéta, nýbrž Anežka, jež k tomu dostala kvůli nízkému věku dispens od papeže. Nepramenilo to z jejího vlastního popudu, ale byla natolik výjimečná, že nebylo třeba o této věci příliš diskutovat. Sama Markéta, původně k této roli určená, velice ráda skládala své mladičké, leč duchovně vyspělé matce představené slib poslušnosti.

Po dvě desetiletí vedla Anežka procenský klášter „pytlových“ sester. Během těchto dvou dekád se zcela naplnil, poněvadž příklad jeho viditelné hlavy přitahoval dívky ze všech koutů regionu. Přicházely do kláštera, kde je čekala laskavá, zároveň však náročná a přísná matka představe-

ná – vždy však pro dobro věci, pro dobro sester, beze stopy nějaké potřeby něco si dokazovat. Klidně kteroukoli sestru vzbudila uprostřed noci, když měla pocit, že nevykonala dostatečné pokání za nějaký přestupek nebo „jenom“ nevyznala svůj hřích. Vyžadovala mlčení, v „jejím“ klášteře se nesmělo zbytečně mluvit a už vůbec ne na úkor modlitby. Anežka byla sama ve všem sestram příkladem, zbožnost a pokora byly základem její askeze. Spávala například na holé zemi, přičemž hlavu si podkládala kamenem, a až po důrazném příkazu svého zpovědníka způsob nocování změnila.

Anežčina modlitba ale podobným procesem zmírňování neprošla, naopak ji ještě prohlubovala. Na místech, kde se modlila, se dokonce objevovaly květy. Bůh tak chtěl dosvědčit své zalíbení ve své snoubence. Při vigílii Nanebevzetí Panny Marie se Anežce zjevila sama Nejsvětější Panna a vložila jí do náruče malého Ježíška.

Když ho pak Anežka Bohorodičce vracela, přetřhla řetízek, který mělo Jezulátko na krku, a zůstal jí v prstech malý zlatý křížek. Až do smrti se od něho neodloučila. Podobných zázraků najdeme v Anežčině životě povícero.

Po celém kraji se o zbožné abatyši hodně hovořilo. V Montepulcianu natolik, že ji zvali, aby se navrátila zpět. Anežka však byla vázaná úřadem abatyše v Procenu, nemohla si tedy dovolit opustit klášter jen kvůli prosbám světských lidí.

Vyslechla jejich naléhání aspoň tak, že do města zašla na návštěvu. Při té příležitosti procházela kolem místa, kde ji kdysi dávno napadli krkavci. Právě tento pozemek jí montepulcianská nabízel pro nový klášter. Pro Anežku to bylo velice lákavé – tam, kde dříve bujel hřích, vytvořit centrum ctností, pokání a zadostiučinění za všechny nepravosti. Krátce nato měla vidění, v němž se ocitla na ostrůvku uprostřed širého moře. Mířily k ní tři lodi, na nichž stáli sv. Augustin, sv. Dominik a sv. František. Všichni ji zvali na palubu svého korábu. Nemohla si pořád vybrat, až jí sv. Dominik pravil: „Budeš na mé lodi, poněvadž takto rozhodl Bůh!“

Anežka pochopila toto vidění jako výzvu od Boha, aby vstoupila do kazatelského řádu. Probíhala rozličná jednání, přestoupit z jednoho řádu do druhého nebylo nikterak snadné. Prozatím v roce 1306 přece jen opustila Proceno a uchýlila se do Montepulciana, přesněji na ono návrší, jež bylo dříve hnízdem neřesti i útočných krkavců. Vystavěla na něm klášter s kostelem Santa Maria Novella a spolu s 18 dívkami vytvořila jeho první komunitu. Zprvu byl nadán augustiniánskou řeholí, ale již po roce získal vyprošenou řeholi dominikánskou. Anežka se konečně ocitla na palubě lodi sv. Dominika.

Začátky nového kláštera byly více než nesnadné. Hlad a bída, bída a hlad. Takto by se daly lakonicky shrnout podmínky, v nichž byly sestry nuceny žít. Neubralo jim to však na elánu a neodradilo to ani další žadatelky, vždyť matkou představenou zde byla sestra Anežka, což byla pro všechny dívky usilující o vstup záruka dobrého vedení.

Sama Prozřetelnost se o sestry starala a přinášela jim chleba. Bylo to dáno především osobností matky představené, která v Boží Prozřetelnost nikdy neztratila důvěru. Především díky ní zářila svatost montepulcianského kláštera sester

dominikánek do daleka. Případná vizitátorka mohla klidně konstatovat to, co svého času prohlásila vizitátorka „pytlových“ sester: „*Jako Anežka Římská přinesla církvi slávu svou mučednickou smrtí, tak tato sestra Anežka přináší slávu našemu řádu svým životem.*“

Anežka přinášela slávu nejen oběma řádům, ale celé církvi. Žila sice ve skrytosti klášterní cely, ale ani tlusté zdi cely či samotného kláštera nedokázaly zadržet jejího ducha, ovlivňujícího jak osazenstvo kláštera, tak i lidi mimo něj. Bůh ji obdařil darem proroctví a opakovaně přiváděl do extatických stavů. Trpěla přitom velkými bolestmi v útrokách, které ji sužovaly nejpozději od roku 1304. V roce 1315 dostoupily zdravotní potíže takových rozměrů, že byla nucena odejít do lázní v Chiancinu, leč ani pobyt v lázeňském středisku nepomohl a Anežka zdravotně strádala až do své smrti, jež nastala o půlnoci 20. dubna 1317.

Těsně před odchodem z tohoto světa se loučila se svými spolusestrami a konejšila jejich bezbřehý žal: „*Kdybyste mě měly rády, tak byste se radovaly, že už mohu jít ke svému Miláčkovi!*“ – „*My se radujeme,*“ opáčily sestry, „*ale jsme smutné z toho, že ztrácíme matku!*“ – „*Tak nebuďte,*“ odu-

šila Anežka. „*Jestliže jsem vám z Boží milosti byla užitečná až dosud, pak s důvěrou očekávám a též vám slibuji, že vám budu po smrti ještě užitečnější, takže poznáte, že jsem vás neopustila.*“ Načež jim ještě řekla: „*Milujte se navzájem, dcery moje, protože láska je znamením Božích vyvolených!*“

Z tisíců ctitelů zemřelé dominikánky nejvíce vynikla sv. Kateřina Sienská. Důrazně nabádala své spolusestry, aby se řídily Anežčiným příkladem. „*A o to vás prosím a to chci: abyste se držely jejího učení a jejího způsobu života. Víte přece, že vás vždycky učila slovem i příkladem pravé pokoře. To právě byla její hlavní ctnost,*“ psala v jednom ze svých listů. Když se jednou u hrobu „*slavné matky*“, jak Anežce říkala, modlila spolu se svými dvěma neteřemi, zasypala je všechny tři i Anežčino tělo – jak praví dobové záznamy – bělostná mana z nebes.

Anežčino tělo zůstalo i po 300 letech od její smrti v neporušeném stavu. Posléze bylo vloženo do voskové schránky a pouze dlaně a chodidla čněly ven. Vytéká z nich vonný olej.

V roce 1532 papež Klement VII. prohlásil Anežku z Montepulciana za blahoslavenou. V roce 1601 byl její kult rozšířen na celý dominikánský řád a v roce 1726 ji papež Benedikt XIII. svatořečil.

Byl zahájen proces blahorečení biskupa Josefa Hloucha

Mons. ThDr. Josef Hlouch (1902-1972) se narodil 26. 3. 1902 v Lipníku u Třebíče. Na kněze byl vysvěcen 5. 7. 1926 v Olomouci. Českobudějovickým biskupem (v pořadí devátým) byl Josef Hlouch jmenován 25. 6. 1947 a konsekrován 15. 8. 1947 apoštolským internunciem Xaveriem Ritterem v Olomouci. Do úřadu byl uveden 7. 9. 1947 v Českých Budějovicích, ale od května 1950 ho představitelé komunistické moci internovali v jeho rezidenci. Od března 1952 pak musel pobývat mimo diecézi, do které se mohl vrátit až 9. 6. 1968, kdy se ujal svého úřadu. V letech 1969-1971 provedl generální opravu katedrály sv. Mikuláše. Byl duchovním vůdcem služebnice Boží Aničky Zelíkové. Biskup Hlouch zemřel 10. 6. 1972 v Českých Budějovicích.

Českobudějovický biskup Mons. Vlastimil Kročil na Zelený čtvrtek při mši svatě se svěcením olejů v katedrále sv. Mikuláše oznámil souhlas Svatého stolce s procesem blahorečení českobudějovického biskupa Josefa Hloucha. Tím se otevírá etapa kanonizačního procesu, v němž diecézní komise vyslechne jednotlivě všechny svědky a shromáždí svědecký materiál, který po skončeném šetření odešle Kongregaci pro svatořečení do Říma. Postulátorem beatifikačního procesu je církevní historik prof. Martin Weiss.

„*Možná to bude ještě dlouhá cesta, možná kratší, ale v každém případě to bude cesta velmi náročná, na jejímž konci však bude – jak pevně věřím a modlím se za*

to – prohlášení Božího služebníka Josefa Hloucha za blahoslaveného. Vždyť tento v pověsti svatosti zesnulý biskup je znám především svou mimořádnou a neutuchající láskou k bližním, odpuštěním pronásledovatelům a pevnou vírou, kterou osvědčil i v letech nesvobody, internace a krutého teroru,“ řekl Mons. Vlastimil Kročil, který ve velikonočním pastýřském listu prosí věřící o modlitbu za zdárný průběh procesu svatořečení.

Věřící jsou taktéž žádáni, aby vydali svědectví o ctnostech života Josefa Hloucha, anebo překážce, která by mohla zabránit procesu jeho svatořečení. Současné mohou poskytnout písemnou korespondenci s Josefem Hlouchem či týkající se jeho osoby. Tito svědci se mohou písemně přihlásit postulátorovi procesu prof. Martinu Weissovi.

Podle zpráv tiskových agentur

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (2)

1. Člověk

[V této první kapitole jsou vylíčeny osudy Bruna Cornacchioly před viděním Panny Marie v Tre Fontane dne 12. dubna 1947. Narodil se 9. května 1913 v Římě a vyrůstal ve velmi chudých poměrech. V roce 1936 se oženil s Iolandou Lo Gatto a z jejich manželství postupně vzešli dcera Isola, synové Carlo a Gianfranco, tři další děti, které zemřely brzy po narození, a nakonec syn Luigi Maria, který se narodil v roce 1952.

Jako tajný přívrženecký komunistů se Bruno účastnil španělské občanské války. Pod vlivem jednoho německého spolubojovníka se stal protestantem, respektive baptistou, a dokonce uvažoval o tom, že zabije papeže. Po skončení II. světové války vstoupil veřejně do komunistické strany a přestoupil k adventistům. Tím završil své dlouholeté nepřátelství vůči katolické církvi.]

2. Zjevení (první část)

V sobotu 12. dubna 1947 Bruno Cornacchiola místo toho, aby šel pracovat, dal přednost tomu, že zaplatil pokutu firmě, u níž byl zaměstnán, a účastnil se adventistické bohoslužby: na jejím konci dal pastor každému z účastníků úkol mít následujícího dne na nějakém veřejném místě v Římě přednášku. Bruno měl hovořit na náměstí Červeného kříže proti mariánským dogmatům (zvláště proti Mariinu neposkrvněnému početí a ustavičnému panenství) a citacemi z Bible dokazovat jejich nepodloženost. Vrátil se domů, aby poobědval, a pak vyrazil se

svými dětmi ven: chtěl je dovézt na pláž v Ostii, aby si zde hrály, zatímco on by si připravoval svou promluvu.

Avšak když dorazili na Ostijské nádraží, zjistili, že vlak v 14.30 hodin jim právě odjel a že následující vlak nepojede dříve než za hodinu. Bruno proto vymyslel, že půjdou na jedno místo na jižním okraji Říma na začátku ulice Laurentina, kam chodil jako chlapec, a to na malý vrch Tre Fontane (Tři studny) s hustým eukalyptovým lesem a mnohými malými jeskyněmi.

Jednalo se o místo bohaté na duchovní podněty, počínaje již samotným jménem spojeným s mučednictvím apoštola Pavla, který tu byl sťat v roce 67 po Kristu: podle tradice uťatá hlava třikrát poskočila a z půdy vytryskly tři vodní prameny. O dvě a půl století později bylo za Diokleciánova pronásledování na témže místě zabito více než deset tisíc římských legionářů obrácených na křesťanství a v polovině 12. století zde stále bylo opatství sv. Vincence a Anastázia svěřené cisterciákům. Uvnitř klášterního komplexu je také kostel Santa Maria de Scala Coeli zbudovaný na památku vidění, které tu měl sv. Bernard z Clairvaux během slavení mše svaté za zemřelého: vidění schodů, po nichž andělé neustále sestupovali a vystupovali, aby přiváděli do ráje duše osvobozené z očištění.⁽¹⁾

Když dorazili na místo něco málo po 15. hodině, narazili tu jenom na jeden pár, který odešel. Jedna zvláštní scéna přitáhla nenadále jejich pozornost:

„Je zde hádek pronásledovaný potkanem, který ho kouše do ocasu. Kus cesty je sledujeme. Hádek se nenadále zastavuje, je vykrvácený a potkan ho ještě živého požírá.“

Pak došli na planinu posetou balvany a obklopenou trsy keřů a suchými rostlinami. O něco dále vpředu byla malá jeskyně, široká a nízká, s vchodem, který byl takřka celý pokrytý kručinkami.

Děti Bruna Cornacchioly

„Zkoumám terén, abych zkontroloval, zda zde nejsou zlovolné osoby či pasoucí se divoká zvířata. Jsme zde sami a vše je klidné. Jdu se podívat do jeskyně, abych zjistil, zda tam není něco nebezpečného: je tmavá, páchnoucí, plná nečistot a plevele. Říkám dětem, aby se nevzdalovaly, protože je chci vidět a mít pod kontrolou.“

Gianfranco se posadil do stínu jednoho eukalyptu s časopisem, a to vedle svého otce, který se ponořil do studia Bible; Isola a Carlo mezitím s dřevěnými pálkami a červeným míčem hráli tamburello⁽²⁾.

„Ztrácejí míček a volají mě, abych ho našel. Přestávám psát, nalézám ho a hra pokračuje. Nechci, aby ho znovu ztratili, a dávám se do hraní s nimi. Isola se stává zády ke svahu. Pomalu vyhazují míč, ale tento malý míček se vznese a letí mocně

Státní školy v Saúdské Arábii vyučují nenávisti k neislámským náboženstvím

Chvála džihádu, exekuce odpadlíků a jinověrců i další obsahy šířící nenávist vůči jiným náboženstvím se nacházejí na stránkách školních učebnic v Saúdské Arábii. Jak upozorňuje americká Komise pro dodržování náboženské svobody ve světě (USCIRF), za posledních patnáct let došlo v této věci jen k malému pokroku. Vybízí proto tento konzervativní muslimský

stát k provedení reformy vzdělávacích osnov. Teoreticky zahájil reformu už v roce 2005 předchozí král Abdulláh bin Abdul Azíz, který v oblasti vzdělání provedl změny s úmyslem zmenšit vliv islámu ve školství a budovat moderní stát. V praxi však – jak potvrzuje raport komise – se po této stránce nezměnilo téměř nic.

Podle www.radiovaticana.cz

a rychle po dráze nikoliv mé, ale takřka jako vymrštěný jinou rukou, a tak mízí v křoví.“

Isola a Carlo vyrazili hledat míček, ale za chvíli se vrátili s prázdnými rukama. Tehdy Bruno doporučil Gianfrancovi, aby se nehýbal z místa, a šel s Carlem prohledávat svah, zatímco Isola se dala do trhání květin, aby je mohla přinést mamince. Tatínek čas od času volal na Gianfranca a dvakrát či třikrát mu chlapec odpověděl. Avšak na nové zvolání nedostal odpověď:

„Jsem znepokojený, neboť Gianfranco vždy vyváděl něco svého. Jednoho dne ho sebrali z kolejí, když už přijížděl vlak. Podruhé mi ho přivedli celého zakrváceného se dvěma hlubokými ranami na bradě a na čele: spadl ze zdi školy »Augusto« na zrezivělý plech. Vzal jsem ho do nemocnice San Giovanni a tam ho sešili deseti švy.“

Cornacchiola vystoupil rychle k jeskyni a tam vpředu, po levé straně, uviděl své dítě, jak klečí se sepjatými rukama a s očima upřenými do tmy a jak mechanicky, v extázi opakuje: „Krásná Paní, krásná Paní...“

(Přesně tímž způsobem popsali Pannu Marii dětští vizionáři v La Salette v roce 1846, Bernadeta Soubirousová v Lurdech v roce 1858 a tři pasáčky ve Fatimě v roce 1917. A navíc Gianfranco potom vyprávěl, že když seděl pod stromem, krásná Paní ho vzala za ruku a dovedla k jeskyni.)

(Pokračování)

Z italského originálu „Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane“ (Milano: Adriano Salani, 2016) vybral a přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ V klášterním komplexu-opatství Tre Fontane, dnes spravovaném trapisty neboli reformovanými cisterciáky, se nacházejí tři kostely: kostel Stětí sv. Pavla se třemi studnami, klášterní kostel sv. Vincence a Anastázia a uvedený kostel Santa Maria de Scala Coeli, kde je v kryptě hrob umučených římských legionářů. *Scala Coeli* znamená česky „schody do nebe“. Místo zjevení Panny Marie, o kterém bude řeč, se nachází na opačné straně silnice než opatství. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Tamburello je italská míčová hra. [pozn. překl.]

Týden modliteb za duchovní povolání

Ve dnech 16. – 22. dubna 2018 probíhá Týden modliteb za duchovní povolání, který je završen nedělí Dobrého pastýře (4. neděle velikonoční).

Svatý Jan Bosco řekl: „*Když mluvím s mladými, nevěřím, že by mohli hledat vzácnější perlu, než je poznání jejich životního povolání.*“ Modleme se tedy na tento důležitý úmysl, neboť jde o budoucnost nejen mnoha mladých lidí, ale v důsledku i o budoucnost lidského společenství. A nezapomeňme, že Bůh si volá lidi každého věku...

MODLITBA SVATÉHO OTCE BENEDIKTA XVI. ZA POVOLÁNÍ KE KNĚŽSTVÍ A K ZASVĚCENÉMU ŽIVOTU:

„*Otče, dej, ať mezi křesťany povstanou četná a svatá kněžská povolání, která by udržovala živou víru a střezila převážnou památku tvého Syna prostřednictvím kázání slova a udílením svátostí, jimiž, Otče, ustavičně obnovuješ své věřící. Daruj nám svaté služebníky tvého oltáře, kteří budou pozornými a zapálenými strážci Eucharistie, která je svátostí Kristova největšího daru pro vykoupení světa. Povoluj služebníky tvého milosrdenství, kteří by prostřednictvím svátostí smíření rozdávali lidem radost z tvého odpuštění. Dej, Otče, ať církev s radostí přijímá četné inspirace Ducha tvého Syna, ať v učenlivosti vůči jeho ponaučením pečuje o povolání ke kněžství a k zasvěcenému životu. Pomáhej biskupům, kněžím, jáhnům, zasvěceným osobám i všem pokřtěným křesťanům, aby věrně naplňovali své poslání ve službě evangeliu. O to prosíme skrze Krista, našeho Pána. Amen. Maria, Královno apoštolů, oroduj za nás!*“

-red-

Hlad sužuje více než 120 milionů lidí v padesátce zemí

Zhruba 124 milionů lidí v 51 zemích trpí vážnou formou potravinové nejistoty, vyplývá z každoroční *Globální zprávy o světových potravinových krizích*, kterou na tiskové konferenci v Římě představili zástupci Evropské unie, Světového potravinového programu a Organizace pro výživu a zemědělství. V porovnání s údaji za předchozí rok se o více než 11 milionů zvýšil počet lidí, které bezprostředně ohrožuje smrt hladem. Tento nárůst zavinilo vyostření konfliktů a nestabilita v Myanmaru, severovýchodní Nigérii, Konžské demokratické republice, Jižním Súdánu a Jemenu.

Zprávu pro Rádio Vatikán komentoval tiskový mluvčí nigerijské diecéze Abuja, P. Patrick Alumuku: „*Tuto situaci vyvolala válka vedená teroristickou skupinou Boko Haram, protože v posledních pěti, šesti letech nebylo možné obdělávat pole, která ozbrojenci zničili. Celá oblast je tak závislá na dovozu potravin – musíme si ale uvědomit, že v ní žije 40 milionů lidí! Současná vláda se snaží s teroristy vyjednat a v těchto dnech dosáhla*

osvobození více než sto studentek, které skupina Boko Haram unesla v únoru. V Nigérii se o tom vede rozsáhlá debata – zda platit výkupné či nikoli, ale mnozí lidé jsou toho názoru, že je lepší zaplatit, než nechat unesené mladé lidi zemřít. Pět dívek zaplatilo tento poslední únos životem. Zpráva o potravinové krizi se týká také Čadu, se kterým Nigérie hraničí a kam hnutí Boko Haram postupuje, když ho napadne nigerijská armáda. Další zemí je sousední Kamerun, kde také vládne velký chaos, protože chybí vojáci a policie.“

Pomoc nigerijské církve, navzdory neustálým útokům, je pro danou oblast zásadní, pokračoval P. Alumuku. „*Nigerijská biskupové navštívili Maiduguri, nejdůležitější a nejlidnatější město v oblasti a také hlavní město federálního státu Borno. Přivezli potravinovou pomoc a setkali se s vnitřními běženci, ale hlavně dodali útěchu a povzbuzení ve víře. Nigerijská církev je terčem atentátů, ale pokračuje v práci, kterou má dělat.*“

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 23. 3. 2018

Jedna Bohem omilostněná rodina

Bylo to 10. září roku 1858. Tři belgičtí poutníci strávili tento den v malé francouzské vesnici Arsu. Vesnice byla přeplněna, jako skoro vždycky, velkým počtem lidí, kteří chtěli mluvit s jejím farářem nebo se u něho vyzpovídat. Ti tři, kteří přišli naposled, se jmenovali: P. Viktor Dechamps, oděný do řádového šatu redemptoristů, jeho rodný bratr Adolf, člen vlády v Bruselu, a jeho nejmladší dcera Luisa. Potřebovali naléhavě radu. Svatý a prorockým darem nadaný kněz Jan Vianney, osvícen Bohem, jim řekl: 21letá Luisa má vstoupit do řehole navzdory své svévolné a výbušné povaze.

Zahraniční poutníky přijal farář ihned po jejich vstupu do sakristie. Navzdory velkému počtu poutníků je vzal s sebou na faru. Nejprve se obrátil k redemptoristovi P. Viktorovi, jehož řádový oděv mu téměř záviděl. Ano, řeholník – to znamená snahu po svatosti! Potom se obrátil k Adolfovi, ministru: „Bůh se uchází o vaši dceru! Musíte mu ji dát! Její přání pochází od Boha!“ A potom ještě s tajemným pohledem na ministra řekl: „A nezapomeňte, můj pane, kříž je dobrý, kříž je dobrý!“ A potom se znovu obrátil k redemptoristovi Viktorovi a pochválil jeho před nedávnem napsané, ale ještě nezveřejněné spisy.

Luisa však má ještě na něho počkat, zatímco navštíví nemocné, vzadu u kropenky. Když se pak farář vynořil vzadu v kostele, následovala ho Luisa návalem lidí až k oltáři. Jedna dáma, která už klečela ve zpovědnici, jí udělala místo.

Konečně se objevil také farář, který se teprve pomodlil svůj breviář. Luisa okamžitě začala se svojí žádostí a vyprávěla o svém problému s povoláním. Vianney ji přerušil: „Moje dítě, musíte si pospíšet, neboť s Bohem si nelze zahrávat!“ Luisa přednášela svoje protiargumenty, ale farář ji znovu přerušil: „Člověk nemá nechat Boha čekat!“ A pokračoval: „Poslyšte, moje dítě: začněte ještě dnes nověnu k Duchu Svatému a ke svaté Filoméně, aby se uskutečnily Boží plány pro vaši duši. Jeho odpověď nedá na sebe dlouho čekat!“ A potom se událo ještě něco: Před jejíma očima se začaly vznášet tři termíny: 20. listopad, 8. prosinec, 2. únor.

Při zpáteční cestě domů zamířili tito tři poutníci do La Saletty v Alpách; zde se přece zjevila v roce 1846 Matka Boží a hořce plakala! Luisa, která se stále zabývala svým problémem povolání, se začala modlit farářem doporučenou nověnu. Devátého dne měla absolutní jasno: Vstoupí do řádu Srdce Ježíšova Matky Baratové.

Belgický kardinál Viktor Dechamps (1810–1883)

Dne 20. září začaly exercicie, jichž se Luisa zúčastnila. Zde byl stanoven termín jejího vstupu: Příští 8. prosinec! A 2. února 1859 se má konat její oblačka. Tak se stalo.

Pro Luisu těšící se ze života nebyl řeholní život vůbec lehký, ale vydržela. Po noviciátu dostala své první místo jako vychovatelka v jedné škole v hlavním městě

Adolf Dechamps (1807–1875)

Bruselu. U dětí byla velmi oblíbená, byla rozená pedagožka, v teorii i v praxi. Tak tomu bylo také na všech dalších místech. Děti na ní doslova visely.

Ve vyšším věku ji však, žel, opouštěl sluch. Musela se uchýlit do kláštera v Tournai. Vyučovat už nemohla, což bylo pro ni těžké. Ale her a sportu se ještě mohla zúčastnit, to byla ještě nějakou dobu živostí „překypující sestrou Luisou“, dokud ještě také neubývaly její duševní schopnosti. Chovala se jako „tichý, bezmocný beránek“. Vůči svým sestram se stávala apatickou a své nejbližší příbuzné nepoznávala. Přepadla jí úplná hluchota, až nakonec 28. května 1913 dotrpěla. V hodině smrti držela v ruce růženec svého strýce Viktora, který byl po celý život jejím duchovním rádcem. V roce 1865 se stal arcibiskupem v Mechelenu a později byl jmenován kardinálem, jako „primas Belgie“ stál v čele katolické Belgie.

Tento její strýc Viktor, jehož příslušnost k řádu redemptoristů mu v roce 1858 farář arský tak záviděl, se těšil velké úctě nejenom ve své arcidiecézi, ale v celé zemi. Jako strhující řečník a vynikající spisovatel prokazoval mimořádné služby Bohu a církvi. Jeho nejznámější dílo, kterému dal název „Maria, nová Eva“, prošlo celým katolickým světem. Tento bestseller byl napsaný skutečně, jak se říká „s láskou a zanícením“ (con amore, avec ferveur). „Nová Eva“ měla podněcovat především k modlitbě, k meditaci. Tato kniha, jak se zjistilo, nebyla v žádném protikladu k moderní vědě, jak se často stává u tohoto druhu literatury. Autor zastával hlubokou, zdravou teologii. Těžištěm jeho mariologie bylo Boží Vtělení. Šlo o to, stvoření zušlechtit, vykoupit, osvobodit od hříchu. Panna se stala Kristovou společnicí. Každému, kdo o to prosí, rozděljuje Ježíšovy milosti. Takovým výkladem charakterizuje Maurice Becqué, kardinálův životopisec, jeho mariánské vytčení cíle. Podobný směr jako arcibiskup Dechamps zastával později jeho následovník, kardinál Désiré Mercier, který se snažil podle svých sil o brzkou dogmatizaci učení o „Mariině univerzálním prostřednictví milostí“. Kardinál Dechamps přijímal rád pozvání z mariánských sva-

tyň, kde povzbuzoval poutníky ke křesťanskému životu z víry. O jeho pouti do La Saletty jsme se už dověděli, své kroky zamířil také do nově vznikajícího místa milosti, do Lurd.

Arcibiskup Dechamps stále doporučoval svým věřícím modlitbu růžence. Ještě ve svém posledním pastýřském listu, dva týdny před svou smrtí, 15. září 1883, na něj poukazyval. Důrazně uváděl ve známost právě nově se objevivší encykliku o růženci papeže Lva XIII., která se měla co nejhorlivěji číst a uskutečňovat.

A co se událo u Adolfa Dechampse, toho třetího poutníka z Arsu? Cožpak mu neřekl farář arský ta tajemná slova „Kříž je dobrý, kříž je dobrý“ jako napomenutí na cestu?

Jako politik pevný ve víře sklídl mnoho kritiky nejdříve jako belgický ministr vnitra, potom jako ministr zahraničí. Jemu šlo především o udržení křesťanských škol. Zednáři a všichni ostatní nepřátelé církve ho zasypali posměchem a výhrůžkami. Nakonec byl uvolněn z ministerského úřadu. Jeho nepřátelé zvítězili, ale spouň prozatím.

Své zkoušené zbožnosti se však Adolf Dechamps nevzdal ani v letech své politické činnosti, ani po zbavení funkce. Snažil se stále o život v přítomnosti Boží, ve snaze o svatost. Zastával se chudých, sociální otázka mu ležela na srdci. Jasným pohledem sledoval dění ve světě a v církvi, pozoroval také příchod „mariánského období“. Tenkrát se přece v roce 1830 zjevila Matka Boží v pařížské Rue du Bac a dala svému lidu „Zázračnou medailku“. A potom o několik let později udá-

Poselství Královny míru:

„Drahé děti! Vyzývám vás, abyste byly se mnou v modlitbě v tomto milostiplném čase, kdy bojuje tma proti světlu. Modlete se, dítko, zpovídejte se a začněte nový život v milosti. Rozhodněte se pro Boha a On vás povede ke svatosti a kříž vám bude znamením vítězství a naděje. Buďte hrdí, že jste pokřtění, a vděční ve svém srdci, že jste součástí Božího plánu. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Mežugorje, 25. března 2018

losti v kostele „Naší milé Paní v Siegen“, vznik a rychlé rozšíření „Bratrstva Naší milé Paní k obrácení hříšníků“. A což se v roce 1846 nezjevila plačící Matka Boží v La Salettě a v roce 1858 ještě 18krát v Lurdech? V jeho vlasti Belgii byly zavedeny „májové pobožnosti“. A potom ještě, jako vyvrcholení, 8. prosince 1854 v Římě bylo vyhlášeno dogma o Neposkvrněném početí Panny Marie.

Tohoto mariánského hnutí se chtěl Adolf Dechamps aktivně účastnit, zejména sestavením zakládajících listin. Ale k tomu nedošlo, ani ve stáří. Ošetřování chudých, boj za křesťanskou školu a další aktivity ho zcela zaměstnaly. Ale jeho modlitební život tím nebyl nikdy zkrácen, navzdory vši hektičnosti.

Dvě jeho dcery našly cestu do duchovních řádů: již zmíněná Luisa a také její starší sestra Marie. Ta byla vdaná, a když ovdověla, ve stáří ještě vstoupila do řádu „Navštívení Panny Marie“, založeného sv. Františkem Saleským.

V dnešní době slyšíme často hořké nářky nad stavem moderní rodiny. A také se mnozí ptají zděšeně: Co se to stalo s dnešní mládeží? Nemá už žádný cit pro náboženské otázky?

Pohled na rodinu Dechampsových nám dává nadějnou odpověď. Rodiče Adolfa, Josefa a Viktora byli praktikující, téměř svatým párem. Otec Adrian se osvědčil jako vychovatel, byl zakladatelem a ředitelem národních škol. Stejně zbožná byla jeho manželka Josefina (rozená Denuitová). Spolu vytvořili zdravou, křesťanskou domácí atmosféru, která formovala děti a vyzářovala i na vnuky.

Cožpak není už v Písmu svatém napsáno: „Zbožnost je potřebná ke všemu, neboť je příslibem života, jak přítomného, tak i budoucího“ (1 Tim 4,8)?

Ano, na živé křesťanské rodiny se vztahuje v prvé řadě výpověď o společenství, která „milují Boha z celého srdce, celou svou myslí a ze všech sil“ (srov. Mk 12,30). Kde je toto hlavní přikázání v úctě a dodržuje se, tam nechybí požehnaní a Boží pomoc.

Kdybychom měli mnoho takových opravdu křesťanských rodin, byly by nastaveny výhybky k nadějně budoucnosti, nebylo by se třeba obávat.

*Z Maria heute 2/2018
přeložil -mp-*

Francouzští biskupové o eutanazii: Budujeme společnost eliminující slabé

Zabijení ve jménu soucitu není projevem skutečné péče o druhého člověka – píše francouzští biskupové. Na svém plenárním zasedání v Lurdech se rozhodli jasně vyjádřit negativní postoj katolické církve k plánům na revizi zákona o konci života. Spěch, s jakým zákonodárci chtějí revidovat normu schválenou před sotva dvěma lety, svědčí podle biskupů o vůli co nejrychleji prosadit eutanazii. Navzdory předchozím deklaracím nedošlo k rozvoji paliativních te-

rapií, které jsou pro mnoho pacientů stále nedostupné.

„Myslím, že za otázkou eutanazie – a v širším horizontu také za dalšími plány na revizi zákona o bioetických záležitostech vyvstává otázka o místu slabých a nemocných lidí ve společnosti. Neusilujeme náhodou o společnost, ve které není místo pro slabost, pro lidi jakýmsi způsobem slabé, včetně těch, kdo by se mohli narodit nějakým způsobem nedokonalí, a proto by měli být

vytipováni a určení k odstranění ještě před narozením? Dokážeme si ještě ve Francii poradit s lidskou slabostí, uvědomujeme si, že lidská slabost je pro společnost šancí, protože jí dovoluje starostlivě přistupovat k těm, kdo jsou nejcitlivější a nejzranitelnější?“ řekl v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas biskup Olivier de Germainy.

*Zdroj: www.radiovaticana.cz,
23. 3. 2018*

Pondělí 16. 4. 2018

6:05 Ars Vaticana (12. díl) **6:15** Bol som mimo: Radoslav Hruška **7:20** Temný kodex **7:50** Výpravy do divočiny: Tygři ještě žijí **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V pohorách po horách (28. díl): Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **9:30** Chlapi na hoře **9:55** Vezmi a čti: Březen 2018 **10:10** Portréty krajiny **10:40** BET LECHEM – vnitřní domov (3. díl): Zbigniew Czendlik – polský kněz v Česku **11:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (20. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dotek lásky a posvěcení **13:20** Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Pauláni **15:35** V souvislostech (225. díl) **16:00** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Nemocný člověk v rodině **17:30** Soucitná srdce **17:45** Víra do kapsy **18:05** Hovory z Rekovic: Milan Švihálek [P] **18:25** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **18:30** Maminčiny pohádky (10. díl): Čarovná křída I. **18:40** Putování Modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **19:30** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni [P] **20:00** Od Františka k Františkovi [P] **21:00** Bradí Barthová **21:15** ARTBITR – Kulturní magazín (55. díl) [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Opět posvětim své jméno... **22:55** Terra Santa news (289. díl): 11. 4. 2018 **23:20** Kulatý stůl (238. díl): Kardinál Beran **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 17. 4. 2018

6:05 Pod lampou **8:10** Kříž a půlměsíc **8:35** V souvislostech (225. díl) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Hovory z Rekovic: Milan Švihálek **9:40** Exit 316 (42. díl): Naděje **10:05** Muzikanti, hrajte **10:40** Noční univerzita: Katka Lachmanová – Opět posvětim své jméno... **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Ars Vaticana (12. díl) **13:05** Lubor Patsch, muzikant s kamerou **13:40** Víra do kapsy **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro víta mundi (4. díl): MUDr. Bendito Garcia N'Dua **15:15** Skryté poklady: Christian **15:45** V pohorách po horách (28. díl): Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **16:00** Kulatý stůl (238. díl): Kardinál Beran **17:35** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (7. díl): Žít v dialogu, Žít s tajemstvím **18:00** Noeland (32. díl) **18:30** Maminčiny pohádky (11. díl): Čarovná křída II. **18:40** Zpravodajské Noeviny (949. díl): 17. 4. 2018 [P] **19:00** Benefiční koncert pro Nadaci Impuls: Praha – Kostel Sacre Coeur [L] **20:35** V pohorách po horách (36. díl): Pytlácké kameny – Jizerské hory **20:45** Buon giorno s Františkem [L] **21:50** Živě s Noe [P] **22:25** Řeckokatolický magazín (152. díl) [P] **22:40** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Vám je dáno znát tajemství Božího království (Mk 4,10–11) **23:20** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (137. díl): FS Ondrášek **0:45** Terra Santa news (289. díl): 11. 4. 2018 **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 18. 4. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (949. díl): 17. 4. 2018 **6:25** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Nemocný člověk v rodině **7:55** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **8:10** Mezi pražci (67. díl): Duben 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana (12. díl) **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Hlubinami vesmíru s dr. Miroslavem Bártou, 2. díl **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Zpravodajské Noeviny (949. díl): 17. 4. 2018 **13:15** Exit 316 (42. díl): Naděje **13:35** Dar z Medžugorje **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez hábitu: Chemin Neuf (3) **15:30** ARTBITR – Kulturní magazín (55. díl) **15:45** Víra do kapsy

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

16:05 Jánošíkove dni v Terchovej 2016 (2. díl): Hrajte mi, muzička, nebeský anđele ... **17:20** Můj Bůh a Walter: Zlo **17:40** Obdarování – Otec Radek **18:00** Guyanská Diana **18:30** Maminčiny pohádky (12. díl): O bílé nitce **18:40** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **18:45** Čas pro Malawi **19:30** Terra Santa news (290. díl): 18. 4. 2018 [P] **20:00** Adorace [L] **21:05** Léta letí k anđělům (35. díl): Jitka Molavcová – herečka a zpěvačka **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: Bogdan Stepień – Zákraky Boží milosti **23:05** Generální audience Svatého otce **23:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (137. díl): FS Ondrášek **0:50** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (20. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 19. 4. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **6:55** Léta letí k anđělům (35. díl): Jitka Molavcová – herečka a zpěvačka **7:20** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (7. díl): Žít v dialogu, Žít s tajemstvím **7:45** Mosambik – Bom Padre **8:20** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Vám je dáno znát tajemství Božího království (Mk 4,10–11) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Terra Santa news (290. díl): 18. 4. 2018 **9:45** Kulatý stůl (238. díl): Kardinál Beran **11:15** Kostel na předměstí **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Řeckokatolický magazín (152. díl) **13:05** Setkání s Václavem Hudečkem (1. díl): 39. ročník MF Pardubické hudební jaro **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Pro víta mundi (5. díl): Petr Leviček **15:15** Generální audience Svatého otce **15:35** Zpravodajské Noeviny (949. díl): 17. 4. 2018 **16:05** Muzikanti, hrajte **16:40** Na pořadu rodina (10. díl): Prožívání církevního roku **17:45** V pohorách po horách (28. díl): Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Alexander Graham Bell (1847–1922) **18:30** Maminčiny pohádky (13. díl): O panence z oříšku **18:40** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **18:45** Ars Vaticana (13. díl) **19:00** Večeře u Slováků: 4. neděle velikonoční [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (950. díl): 19. 4. 2018 [P] **20:00** Cvrlikání (59. díl): Spolektiv [L] **21:10** Velehrad v době nesvobody **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (950. díl): 19. 4. 2018 **0:30** Můj Bůh a Walter: Zlo **0:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 20. 4. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (950. díl): 19. 4. 2018 **6:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (20. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:50** Pozdní sběr na Mohelnickém dostavníku 2015 (6. díl) **7:25** Noční univerzita: Bogdan Stepień – Zákraky Boží milosti **8:30** Živě s Noe [L] **8:45** Návštěva papeže v Apulii – návštěva hrobu T. Bella a setkání s věřícími v Alessano [L] **9:30** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **9:45** Misionář pod sopkou **10:25** Návštěva papeže v Apulii – mše svatá v přístavu Molfetta [L] **11:50** Ars Vaticana (13. díl) **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Od Františka k Františkovi **13:05** Putování Modrou planetou: Galapágy, peklo nebo ráj? **14:00** Živě s Noe [L] **14:30** Bez

hábitu: Kapucíni **15:30** Ztracená ovečka **16:00** Zpravodajské Noeviny (950. díl): 19. 4. 2018 **16:20** Hovory z Rekovic: Milan Švihálek **16:35** Buon giorno s Františkem **17:45** Návrat kardinála Berana do vlasti: Přilet ostatků a nešpory v seminári [L] **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín (55. díl) **21:15** Víra do kapsy **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 4. neděle velikonoční **22:30** A. Dvořák: Mše D dur & Te Deum: Podzimní festival duchovní hudby 2014 **23:40** Století Anđělky **0:00** Biblická studna **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 21. 4. 2018

6:05 Klapka s ... (73. díl): Janem Vojáčkem **7:05** Chléb náš vezdejší **7:15** Hrdinové víry (9. díl): Štěpán Trochta **8:25** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **8:30** Noeland (32. díl) **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Alexander Graham Bell (1847–1922) **9:35** Můj chrám: Irena Pulicarová, kostel Panny Marie Růžencové v Plzni **9:50** Exit 316 (42. díl): Naděje **10:15** UNITED 2017: dopolední program **12:00** Angelus Domini **12:05** Zpravodajské Noeviny (950. díl): 19. 4. 2018 **12:30** Pod lampou **14:35** Terra Santa news (290. díl): 18. 4. 2018 **15:00** Večeře u Slováků: 4. neděle velikonoční **15:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (7. díl): Žít v dialogu, Žít s tajemstvím **16:00** Přijďte večer k nám ...: z hotelu Olšanka v Praze **17:30** Charita Vsetín **17:45** V pohorách po horách (33. díl): Klokočovské skály **18:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (21. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:25** Sedmihlásky (22. díl): Ani sem si nemyslela **18:30** Maminčiny pohádky (14. díl): O papírové lodičce **18:40** Muzikanti, hrajte **19:15** Hovory z Rekovic: Katarína Salayová-Jurkovičová [P] **19:30** V souvislostech (226. díl) [P] **20:00** Hyacinta – Zárazek z Fatimy (1. díl) **20:50** Jak potkávat svět (59. díl): S Marií Rottrovou **22:15** Cvrlikání (59. díl): Spolektiv **23:25** Noční univerzita: MUDr. Marie Svatošová – Nemocný člověk v rodině **0:55** Řeckokatolický magazín (152. díl) **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 22. 4. 2018

6:05 Ars Vaticana (13. díl) **6:15** Nevzdají se – Orissa **6:30** Outdoor Films s Marianem Jiřím Huskem (13. díl): Premonstrát Strahovského kláštera v outdoorovém zajištění **8:05** Řeckokatolický magazín (152. díl) **8:20** Cvrlikání (59. díl): Spolektiv **9:30** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (7. díl): Žít v dialogu, Žít s tajemstvím **10:00** Večeře u Slováků: 4. neděle velikonoční **10:30** Mše svatá z kostela Navštívení Panny Marie: Borovany [L] **11:45** ARTBITR – Kulturní magazín (55. díl) **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (226. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news [P] **13:25** Cesta k anđělům (102. díl): Jan Suk – literát, vnuk a pravuk Josefa Suka a Antonína Dvořáka **14:20** Muzikanti, hrajte **14:50** Česká věda **15:10** Noční univerzita: Bogdan Stepień – Zákraky Boží milosti **16:10** Hyacinta – Zárazek z Fatimy (1. díl) **17:00** P. Vojtěch Kodet – Tajemství Božího království: Podobenství o rozsévání (Mt 13,1–9; Mk 4,1–9; Lk 8,4–8) [P] **17:35** Můj Bůh a Walter: Zlo **17:55** Sedmihlásky (25. díl): Keď si ty taký krajčír **18:00** Noeland (33. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Maria Curie-Skłodowska (1867–1934) [P] **19:05** Léta letí k anđělům (35. díl): Jitka Molavcová – herečka a zpěvačka **19:25** Exit 316 (43. díl): Milost [P] **20:00** Hyacinta – Zárazek z Fatimy (2. díl) **20:50** Setkání s Václavem Hudečkem (2. díl): 39. ročník MF Pardubické hudební jaro **22:00** V souvislostech (226. díl) **22:20** Buon giorno s Františkem **23:25** Ars Vaticana (13. díl) **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:05** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 16. 4. o 8:20 hod.:
Malí poslovnia (animovaný seriál)

Píše sa rok 64 po Kristovi. Cisár Nero prenasleduje prvých kresťanov. Mnoho detí prišlo o rodičov a domov. Skupinka detí nájde útočisko u pekára Bena a jeho manželky Heleny. Prežívajú dobrodružstvo v kresťanskom podzemnom utajení. A šíria príbehy o Ježišom živote.

Utorok 17. 4. o 21:45 hod.:
Egypt – Unesené nevesty (dokument)

Dokument hovorí o únosoch a násilnej konverzii neploletých dievčat. V dnešnom svete je to najstrašnejšia a najskrytejšia forma súčasného prenasledovania kresťanov v Egypte.

Streda 18. 4. o 21:50 hod.:
Viera v Rusku – Osud Anny Abrikosovovej (dokument)

Anna sa spolu s manželom obrátila na katolícku vieru. Stáli pri zrode novej farnosti, pomohli so založením komunity dominikánov. Po revolúcii prisahala, že sa obetuje za záchranu Ruska. Zatkli ju a pre vieru položila dokonca život.

Štvrtok 19. 4. o 20:20 hod.: Adorácia

Priamy prenos eucharistickej adorácie z Kaplnky TV LUX s P. Jozefom Pajerským.

Piatok 20. 4. o 17:30 hod.: Moja misia magazín

Publicistická diskusia k dokumentárnym filmom o živote misionárov.

Sobota 21. 4. o 20:30 hod.: Krajina tieňov (film)

Film je výpoveďou o skutočných udalostiach zo života C. S. Lewisa, ktorý napísal Rady zkušeného ďabla, Letopisy Narnie, K jádru kresťanství, Veľký rozvod a iné. Učí v Oxforde a je tam známy ako Jack. Okrem toho žije klasickým anglicky pokojným životom. Teší sa popularite, a tak jedna z jeho «fanyniek» Joy príde až z Ameriky, aby sa s ním stretla. Tak sa začína ich láska. Jack spoznáva nové horizonty vďaka Joy, ktorá nabúrava jeho schémy. Zoberú sa, ale Joy smrteľne ochorie a musia sa spolu postaviť tejto situácii.

Nedeľa 22. 4. o 21:00 hod.: Medzi nebom a zemou (Barbora Mesárošová, psychologička)

Psychologička Barbora Mesárošová sa venuje výskumu vplyvu televízie na malé deti. A práve tejto veľmi aktuálnej téme sa bude spolu venovať. Moderuje Marián Gavenda.

Ve dňoch 4. – 6. května 2018 se koná
TRADIČNÍ MARIÁNSKÁ POUŤ ZA KNĚŽSKÁ A ŘEHOLNÍ POVOLÁNÍ DO MONTICHIARI

Duchovní doprovod P. Jaroslav Stříž. Cena 1800 Kč. Sleva možná. Odjezd z Brna 4. května 2018 v 17 hodin z hlavního vlakového nádraží. **Kontaktní adresa:** rodina Machů, tel.: 577 138 029, mobil 737 186 039.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
14. – 21. DUBNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 4.		PO 16. 4.		ÚT 17. 4.		ST 18. 4.		ČT 19. 4.		PÁ 20. 4.		SO 21. 4.	
Antifona	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Antifony	540	606	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1249
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	540	607	544	611	547	615	550	618	553	622	556	625	559	629
Antifona k Zach. kantiku	540	607	544	611	547	615	550	619	553	622	556	626	559	629
Prosby	541	607	544	611	547	615	550	619	553	622	556	626	559	629
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	548	616	551	619	554	623	557	626	1348	1493
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	541	608	545	612	548	616	551	620	554	623	557	627	560	630
Závěrečná modlitba	541	608	545	612	548	616	551	619	554	623	557	626	560	630
Nešpory:														
	SO 14. 4.													
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581
Antifony	538	605	542	609	1056	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	538	605	542	610	546	613	549	617	552	620	555	624	558	628
Ant. ke kant. P. M.	539	606	543	610	546	614	549	617	552	621	555	624	558	628
Prosby	539	606	543	610	546	614	549	618	552	621	555	624	558	628
Záv. modlitba	541	608	541	608	545	612	548	616	551	619	554	623	557	626
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Nedeľa 15. 4. – 3. nedeľa veľkonočnej

1. čt.: Sk 3,13–15.17–19

Ž 4,2.4.7.9

 Odp.: 7a (*Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář!*)

 Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Jan 2,1–5a

Ev.: Lk 24,35–48

Pondělí 16. 4. – ferie

1. čt.: Sk 6,8–15

Ž 119(118),23–24.26–27.29–30

 Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří krácejí v zákoně Hospodinově.*)

 Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,22–29

Úterý 17. 4. – ferie

1. čt.: Sk 7,51–8,1a

Ž 31(30),3cd–4.6ab+7b+8a.

17+21ab

 Odp.: 6a (*Do tvých rukou,*)

Hospodine, svěřuji svého ducha.)

 Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,30–35

Středa 18. 4. – ferie

1. čt.: Sk 8,1b–8

Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a

 Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*)

 Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,35–40

Čtvrtek 19. 4. – ferie

1. čt.: Sk 8,26–40

Ž 66(65),8–9.16–17.20

 Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země!*)

 Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,44–51

Pátek 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 9,1–20

Ž 117(116),1.2

 Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)

 Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,52–59

Sobota 21. 4. – nezávazná památka sv. Anselma

1. čt.: Sk 9,31–42

Ž 116(115),12–13.14–15.16–17

 Odp.: 12 (*Čím se odplatím Hospodinu za všechno, co mi prokázal? Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,60–69

NOVÉNA K DUCHU SVATÉMU

SVATODUŠNÍ NOVÉNA
P. Vojtěch Kodet, O.Carm. • Odpovědný redaktor Michal Holeček

Novéna může sloužit jako inspirace k osobní i společné modlitbě, zvlášť před slavností Seslání Ducha Svatého, dále před biřmováním, v rámci duchovní obnovy či před důležitými životními rozhodnutími. Každý den novény má tři stěžejní části: četba Božího slova, rozjímání a modlitba. V dodatku jsou připojeny modlitby k Duchu Svatému a k Panně Marii. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství • Třetí vydání
 Brož., 100x145 mm, 48 stran, 49 Kč*

DĚTI PÍŠÍ BOHU
Sestavili Eric Marshall a Stuart Hample • Z angličtiny přeložili Markéta a Vladimír Koronhályovi • Ilustrace Kateřina Kalfusová a Jan, František a Kateřina Špinkovi • Výběr dětských kreseb Martina Špinková

Dětská přímočarost je zábavná, ale i objevná. Pro nás dospělé má v sobě navíc něco nesmírně osvěžujícího a ozdravného. Probouzí v nás to lepší já, které se dívá na svět kolem bez předsudků a komunikuje bez přetvářky, a to jak s lidmi, tak s Bohem. Autoři této knihy jsou děti. V krátkých prosbách se zde s odzbrojující upřímností obrazejí k Bohu tak, jak to my dospělí většinou již nedovedeme.

*Karmelitánské nakladatelství
 V KNA vydání třetí • Brož., 112x165 mm, 104 stran, 149 Kč*

PRO DĚTI

TEREZKA • VYPRÁVĚNÍ O SVATÉ TEREZII Z LISIEUX
Zuzana Holasová • Ilustrace Soňa Häusl-Vad • Odborná konzultace ThLic. Mgr. Lenka Jeřábková, Th.D., a Mgr. David Žofák

Malí čtenáři jsou uvedeni v třiceti krátkých kapitolách do nejdůležitějších životních událostí nejen z dětství sv. Terezie z Lisieux, ale i z jejího života na Karmelu. Příběh jejího dozrávání obsahuje obyčejné lidské momenty i odpověď Bohu, kterou v ní působila milost povolání. Děti tak mají možnost objevit podstatu svatosti, k níž je každý volán specifickým způsobem už od dětství. Knižka je doplněna různými úkoly a podněty k zamýšlení pro nejmenší.

Paulinky • Brož., 180x230 mm, křídový papír, 64 stran, 155 Kč

JEŽÍŠ NÁS ZVE KE SVĚMU STOLU • PRŮVODCE PRO DĚTI NA CESTĚ K PRVNÍMU SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ
Tonino Lasconi • Z italského přeložil Mgr. Jiří Plhoň • Ilustrace Mgr. Martina Oujeská • Odborná konzultace Mgr. Marie Špačková a Mgr. Martina Orlovská, Ph.D.

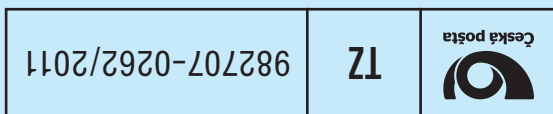
Knihka vede malé čtenáře k hlubšímu pochopení velké životní události, na kterou se připravují. Nejprve poukazuje na význam důvěrného setkávání s Ježíšem v Eucharistii, poté na některých biblických příbězích představuje Ježíšovo jednání, dává do souvislosti Velikonoce, mši svatou a slavení neděle a v neposlední řadě odpovídá na některé otázky, jež si kladou nejen děti, ale také mnozí dospělí. Nechybí zde ani jednoduchý návod, jak přistupovat ke zpytování svědomí. Tento titul doplňuje publikaci *Já se taky zpovídám!* od téhož autora, která je přípravou ke slavení svátosti smíření. Kniha přináší podněty také pro katechety a rodiče dětí. Vyšlo s církevním schválením.

Paulinky • Brož., 170x240 mm, 64 stran, 125 Kč

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc, 24. Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>); objednávkový týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávkový křesť: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádáme nezveřejnění příspěvků nevraťme.